

Μήνυμα Υφυπουργού Εξωτερικών

κ. Ιωάννη Μ. Λοβέρδου προς τον Απόδημο Ελληνισμό

για τον εορτασμό της εθνικής επετείου της 28^{ης} Οκτωβρίου.

Ελληνίδες και Έλληνες,

Αγαπητές συμπατριώτισσες και συμπατριώτες,

Πριν από 86 χρόνια, ξημερώματα της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940, η Ελλάδα κλήθηκε να απαντήσει στο τελεσίγραφο του Μουσολίνι, που ζητούσε την άμεση παράδοση και ουδετερότητά της.

Η απάντηση ήταν «Όχι». Μια λέξη μικρή, της οποίας το ιστορικό βάρος συνεχίζει να κάνει υπερήφανους όλους τους Έλληνες. Η λέξη αυτή συμπυκνώνει την απόφαση ενός ολόκληρου λαού να υπερασπιστεί την ελευθερία και την αξιοπρέπειά του, γνωρίζοντας ότι η επιλογή αυτή θα είχε βαρύ τίμημα.

Το «Όχι» γράφτηκε στα βουνά της Πίνδου με το αίμα των στρατιωτών μας. Η Ελλάδα απάντησε με «Φωτιά στην άνομη φωτιά», όπως έγραψε ο σπουδαίος ποιητής μας Οδυσσέας Ελύτης, στο «Άσμα ηρωικό και πένθιμο για τον χαμένο ανθυπολοχαγό της Αλβανίας».

Γράφτηκε όμως και στα σπίτια και τις καρδιές των ανθρώπων, στις γυναίκες που μέσα στις δύσκολες συνθήκες του πολέμου μετέφεραν εφόδια στο μέτωπο, στις οικογένειες που έζησαν την αγωνία, την απουσία και την απώλεια.

Το «Όχι» έγινε άνεμος δυνατός, που πέρασε τα σύνορα και έκανε τις καρδιές των Ελλήνων στο εξωτερικό να ριγίσουν, προκαλώντας αισθήματα εθνικής περηφάνειας και αφύπνισης του εθνικού φρονήματος.

Το μέτωπο της Πίνδου έφτασε στα ελληνικά σπίτια της Αμερικής, της Αυστραλίας, της Αιγύπτου, της Νότιας Αφρικής και όπου αλλού υπήρχαν ελληνικές κοινότητες.

Έλληνες που ζούσαν χρόνια μακριά από την πατρίδα προσέφεραν από το υστέρημά τους. Κάποιοι έδωσαν χρήματα, άλλοι εργάστηκαν εθελοντικά και άλλοι επέστρεψαν ή προσφέρθηκαν να υπηρετήσουν την πατρίδα των γονέων και των προγόνων τους.

Η κινητοποίηση των απόδημων Ελλήνων το '40 αποτελεί απόδειξη ότι ο Ελληνισμός δεν εξαντλείται στα γεωγραφικά σύνορα της Ελλάδας. Η πατρίδα δεν είναι μόνο ένας γεωγραφικός τόπος. Είναι μνήμη, γλώσσα, οικογένεια και η εθνική ευθύνη.

Η Ελλάδα ζει όπου υπάρχουν άνθρωποι που κρατούν ζωντανή τη γλώσσα, την ιστορία, τον πολιτισμό και τη συλλογική μνήμη. Ζει μέσα στις οικογένειες, στις κοινότητες, στα σχολεία και στις εκκλησίες της ομογένειας. Και, πάνω απ' όλα, ζει μέσα από την κληρονομιά των αξιών και των ιδεών που μεταφέρεται από τη μία γενιά στην άλλη.

Η μεγαλύτερη ευθύνη μας είναι να παραδώσουμε αυτή τη μνήμη στις επόμενες γενιές. Αποτελεί χρέος να μάθουν τα παιδιά μας όχι μόνο τι συνέβη το 1940, αλλά και γιατί εξακολουθεί να έχει σημασία. Να μάθουν ότι πίσω από το «Όχι» υπήρξαν άνθρωποι που δεν υπέκυψαν σε τελεσίγραφα και επέλεξαν την ελευθερία, έχοντας επίγνωση του σκληρού τιμήματός της.

Δεκαετίες αργότερα, σε έναν κόσμο που δοκιμάζεται από πολεμικές συγκρούσεις, οικονομικές και ενεργειακές κρίσεις, η ιστορική παρακαταθήκη της 28^{ης} Οκτωβρίου υπενθυμίζει ότι η ελευθερία, η αξιοπρέπεια και η πίστη στις αξίες μας δεν είναι αυτονόητες. Απαιτούν εγρήγορση, υπευθυνότητα και, πάνω απ' όλα, ενότητα.

Αγαπητές συμπατριώτισσες, αγαπητοί συμπατριώτες,

Σήμερα τιμούμε εκείνους που αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν για την ελευθερία.

Ας μεταφέρουμε αυτό το μήνυμα στα παιδιά μας.

Ας κρατήσουμε ζωντανή τη μνήμη ως ευθύνη για το μέλλον.

Χρόνια πολλά σε όλες τις Ελληνίδες και όλους τους Έλληνες, όπου γης.

Ζήτω η 28^η Οκτωβρίου!

Ζήτω η Ελλάδα!